

Paradox zelené energie: Zachraňování přírody tím, že ji ničíme



Následující článek je zajímavý zejména proto, že jej napsal člověk, který před lety pracoval pro OSN právě na enviromentálních otázkách. Nejde tedy pouze o odborníka, ale také o někoho, kdo byl po jistou dobu součástí organizace, která je v čele podvodné „zelené“ politiky.

Kdo nemá hlavu jen proto, aby tupě přejímal „mainstreamové narativy,“ ten velmi dobře ví, že celá klimatická agenda je nejen podvod, ale také způsob, jak zničit ekonomiky vyspělých zemí. Na příkladu Německa názorně vidíme, jak je tato politika v tomto směru „úspěšná.“

Takzvané „obnovitelné zdroje energie“ pak ve skutečnosti ničí krajinu, často celé biotopy, ale i zemědělskou půdu a zdraví lidí i zvířat. A samotná výroby komponentů pro tyto elektrárny také není nijak ekologická a bezemisní.

Jak tedy někdo může tuto agendu podávat jako zelenou? Na to se ptá i Mark Keenan, který kdysi v oblasti enviromentalismu pracoval jak pro OSN, tak pro americkou vládu.

Nyní je jedním z 2000 členů Clintelu, kteří upozorňují na lži šířené současnými klimatickými alarmisty, OSN, EU, WEF i zkorumpovanými „odborníky,“

Environmentální hnutí bylo dříve o ochraně přírody: čisté řeky, čistý vzduch, méně toxických chemikálií a méně ničení venkova. Teď zřejmě zachráníme přírodu tím, že ji zničíme v obrovském množství.

Jak moc je vlastně zelená energie „zelená“?

„Zelený přechod“ vyžaduje obrovské rozšíření dolů, závodů na zpracování nerostů, bateriových továren, přenosových vedení, solárních a větrných elektráren a mimořádného množství průmyslových strojů.

Většina těchto strojů stále běží na fosilní paliva a pravděpodobně v tom bude pokračovat. Neexistuje žádný energetický systém bez materiálů. Navíc tyto změny mají své vlastní environmentální důsledky.

Vítejte v paradoxu zelené energie: industrializovat přírodu, abychom ji zachránili.

Solární panely nerostou na stromech

Solární panel vypadá nádherně čistě, jakmile je nainstalován na poli. Žádný komín. Nekouří. Žádný nákladní vůz s uhlím nepřijíždí k bráně.

Bohužel solární panely na polích nerostou.

Solární technologie vyžadují materiály včetně hliníku, křemíku, stříbra, gallia, india a telluria. Tyto materiály musí být těženy, zpracovány, rafinovány, přepravovány a poté jdou do výroby. Těžba vyžaduje obrovské množství těžké techniky, z velké části poháněné naftou.

Zpracování a rafinace minerálů může být také extrémně energeticky náročné, zatímco rudy, kovy a hotové komponenty putují mezinárodními dodavatelskými řetězci silně závislými na lodích a nákladních vozech.

Zde se setkáváme s první ironií budoucnosti bez fosilních paliv: k její výstavbě je potřeba obrovské množství fosilních paliv.

Ukazuje se, že zelená ekonomika se nepohybuje někde nad průmyslovou ekonomikou založenou na fosilních palivech: Je na ní postavena. Údajně čistá, postindustriální zelená ekonomika se ukazuje být mimořádně průmyslová.

Nejsem proti těžbě ani průmyslu. Moderní civilizace samozřejmě potřebuje obojí. Co mi vadí, je marketingový trik, kdy je jeden obrovský průmyslový systém popsán jako „špinavý“, zatímco jiný obrovský průmyslový systém je natřen na zeleno a prezentován, jako by sestoupil z nebe.

Problém je v upřímnosti. Infrastruktura obnovitelných zdrojů energie neexistuje mimo rozsáhlý energeticky náročný průmyslový systém, který je potřeba k její výstavbě.

Pak je tu země. Solární energie ve velkém měřítku vyžadují velké plochy, protože sluneční světlo je rozptýlené. Přidejte přístupové cesty, rozvodny a přenosovou infrastrukturu a nakonec likvidaci nebo recyklaci zařízení a fyzická stopa se ještě zvětšuje.

Ekologické škody nepřestávají existovat jen proto, že se nedějí někde na fotografiích v brožurě o obnovitelných zdrojích energie.

A co když je premisa špatná?

Veřejnost má běžně dojem, že prakticky každý kvalifikovaný vědec souhlasí s tím, že lidské emise CO₂ představují klimatickou nouzi. Přesto Světová klimatická deklarace organizovaná CLINTEL přilákala více než 2 000 vědců a profesionálních signatářů, kteří odmítají tvrzení o klimatické nouzi způsobené CO₂. Jsem jedním z jejích signatářů.

Tento vědecký spor podrobně rozebírám ve své knize *Climate CO2 Hoax – How Bankers Hijacked the Environment Movement*. Relevantním bodem je zde mimořádný paradox: vlády provádějí rozsáhlou rekonstrukci moderních energetických a dopravních systémů, zatímco klimatický předpoklad použitý k ospravedlnění zůstává sporný.

Větrná energie má také velkou materiální stopu

Vítr má stejný problém s využitím materiálu, jen v obrovském fyzickém měřítku.

Zesnulý profesor inženýrství David MacKay z Cambridge, který působil jako hlavní vědecký poradce na britském ministerstvu energetiky a změny klimatu, vypočítal, že výroba přibližně 50 kWh na osobu denně z britské větrné energie na moři by vyžadovala, aby větrné farmy zabíraly mořskou plochu přibližně dvakrát větší než Wales.

To znamená obrovské množství turbín, základů, oceli, betonu, mědi, rozveden a přenosové infrastruktury ještě před tím, než se zabýváme přerušováním, skladováním, záložní výrobou a vyvažováním sítě.

Vítr může být obnovitelný. Ocel, beton, měď, doly a továrny nejsou.

To je paradox zelené energie: technologie propagované k ochraně přírody vyžadují industrializaci rozsáhlých oblastí pevniny a moře.

Kouzelnický trik s elektrickým autem

Elektromobily jsou možná nejjasnějším příkladem zeleného marketingu. Podívej se na auto, není tam výfuk. Skvělé: nulové emise.

Ted' posuňte kameru dozadu.

Je tu lithiový důl. A nikl. Kobalt. Grafit. Ocel a hliník. Továrna na baterie. Nabíjecí síť. Rozšířená elektrická síť. A někde je samozřejmě elektrárna, která elektřinu vyrábí (a to je nejpravděpodobněji elektrárna na fosilní paliva).

Emise a environmentální náklady nezmizely. Většina aktivity se prostě přesunula jinde.

Nahrazení stovek milionů konvenčních automobilů elektromobily proto vyžaduje obrovskou průmyslovou rekonstrukci zahrnující doly, továrny na baterie, nabíjecí stanice a rozšířenou elektrickou síť. Celý tento cyklus je opět silně závislý na spotřebě fosilních paliv.

To ale neznamená, že elektrická vozidla nemají žádné výhody. Znamená to, že označit je jednoduše za „bezemisní“ nebo „zelené“ vypráví jen zlomek environmentálního příběhu.

A pak je tu umělá inteligence

Možná nejvtipnější rozpor patří umělé inteligenci.

AI systémy jsou velmi dobré v tom, že lidstvu připomínají nebezpečí emisí CO₂. Je tu jen jeden malý problém: AI je nenasytná po elektřině.

Podle Mezinárodní energetické agentury datová centra v roce 2024 spotřebovala přibližně 415 TWh elektřiny po celém světě a spotřeba by se do roku 2030 mohla více než zdvojnásobit na přibližně 945 TWh, přičemž hlavním motorem tohoto růstu je umělá inteligence.

Většina této elektřiny pochází z uhlí a zemního plynu. Proto celosvětově elektrárny na fosilní paliva vyrábějí elektřinu pro obří datová centra, aby vám AI chatbot mohl vysvětlit, proč lidstvo naléhavě potřebuje přestat spalovat fosilní paliva.

To nevymyslíte.

Když se „zelená“ stane marketingovým označením

To se děje, když je environmentalismus z velké části redukován na uhlíkové účetnictví. Doly, ničení biotopů, spotřeba vody, přenosové koridory a miliony tun průmyslového vybavení mohou získat kouzelnou nálepku „zelená“, pokud tabulka říká, že snižují CO₂ jinde.

Část své profesní kariéry jsem věnoval práci na environmentálních otázkách ve vládě a v OSN. Nemám touhu vidět znečištěné řeky, otrávenou půdu ani špinavý vzduch.

Ale někde po cestě se ochrana přírody stala synonymem snižování emisí uhlíku. Není to totéž.

Technologie propagovaná jako záchrana pro přírodu vyžaduje doly, dieselové stroje, ocel, beton, továrny, přenosové systémy a rozsáhlé plochy půdy.

Skutečné environmentální účetnictví by mělo zkoumat celý životní cyklus: těžbu, výrobu, spotřebu energie, znečištění, půdu, vodu, dopravu, spolehlivost, recyklaci a likvidaci. Neměly by existovat žádné environmentálně posvátné technologie.

Pokud si ropný vrt zaslouží pozornost, proveďte ho. Pokud si solární farma, větrná elektrárna nebo továrna na baterie zaslouží pozornost, proveďte i to.

Právě proto mi moderní definice „zelené“ připadá tak zvláštní.

Ochrana přírody nemůže znamenat pouze přesouvání environmentálních škod z výfukového potrubí do lithiového dolu, z elektrárny do závodu na zpracování nerostů nebo z jedné krajiny do druhé.

Pokud záchrana přírody znamená její ničení v průmyslovém měřítku, možná první věcí, která potřebuje recyklaci, je naše definice environmentalismu.

ZDROJ: The American Thinker / Mark Keenan / OSN / CLINTEL / David MacKay / University of Cambridge / International Energy Agency / Necenzurovaná Pravda